

LIBRIS

We know
books

THEODOSIA — și — ULTIMUL FARAON

R.L. LaFevers

ilustrații de Yoko Tanaka

traducere din limba engleză Irina Dubský

Ars Libri

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL UNU

POȘETUȚA SĂCĂITOARE

NOIEMBRIE 1907

Deși stăteam cu ferestrele închise, nisipul tot reușea să pătrundă în compartimentul de tren și să se strecoare pretutindeni. Mă tot foiam pe locul meu, nesimțindu-mă deloc confortabil. Am suflat pulberea care se așternea pe paginile jurnalului și m-am concentrat asupra listei pe care o alcătuiam. Atunci când văd lucrurile așternute negru pe alb, reușesc să gândesc mai eficient.

LUCRURI DE FĂCUT ÎN EGIPT

1. Să evit malefica organizație Șerpilor Haosului, care are ca scop să pună mâna pe toate artefactele purtătoare de blesteme ca să le folosească în slujba obiectivelor lor sinistre.
2. Să-l gădesc pe maiorul Harriman Grindle, persoana de contact din ramura de la Luxor a Frăției Păzitorilor Aleși, un grup onorabil, care urmăresc dejucarea planurilor Șerpilor Haosului.
3. S-o ajut pe mama să descopere templul lui Tutmes al III-lea. Din cercetările mele a reieșit posibila existență a unui asemenea templu, dar eu am insistat foarte mult, cu scopul de a o convinge pe mama să se întoarcă în Egipt pentru ca eu –
4. Să restitui două artefacte înzestrate cu puteri speciale – Orbul lui Ra și Tabla de Smarald – inițiaților *wedjaden*, o grupare ocultă, despre care nici măcar membrii Frăției Păzitorilor Aleși nu auziseră. Conform spuselor magicianului egiptean Awi Bubu, acestor inițiați li s-a încredințat de către zeii Egiptului misiunea de a proteja aceleași forțe magice și sunt la fel de dedicați păzirii artefactelor străvechi și puternice precum cei din Frăția Păzitorilor Aleși.
5. Să-i conving pe *wedjaden* că nu merit să fiu pedepsită pentru că dețin artefactele lor puternice.
6. Să-i conving, de asemenea, că, întrucât prietenul meu Awi Bubu m-a trimis să le restitui aceste obiecte speciale, ar trebui să-l ierte pentru greșelile

comise în trecut din cauza cărora fusese exclus din rândurile lor.

7. Să aflu împrejurările nașterii mele. Se pare că Awi Bubu e convins că talentul meu special de a putea identifica vrăjile și blestemele străvechi mi-a fost hărăzit pentru un motiv anume.

Am studiat lista. Ca să fiu cinstită, nu părea chiar atât de lungă. Erau doar șapte puncte, deci n-ar fi trebuit să mi se pară că toată povara lumii cunoscute apasă pe umerii mei, nu?

Din coșul de pe locul de lângă mine a răzbătut un mieunat sfios și nefericit. M-am uitat neliniștită la mama, care a ridicat o sprânceană în semn de avertisment. Da, pricep!

8. Să n-o las pe Isis s-o incomodeze în niciun fel pe mama.

Mi-am strecurat creionul în buzunar, apoi am băgat degetele printre stinghiile coșului, ca s-o asigur pe Isis că mă aflu lângă ea. Când am simțit atingerea delicată a boticului ei moale și cald am întins degetele, încercând s-o scarpin între urechi. Gestul acesta păru s-o îmbuneze cât de cât. Nu pot să spun că a început să toarcă, la propriu, dar a scos un sunet asemănător cu torsul, iar pentru mine aceasta era o victorie suficientă.

Mama se înfuriase când descoperise că o strecurasem și pe Isis ca pasager clandestin în această călătorie. Din fericire, ajunseserăm deja destul de departe, pe mare,

când a aflat, așa că era mult prea târziu ca să ne mai putem întoarce din drum. Știi că n-am făcut bine s-o iau cu mine pe furiș, nu doar din cauză că o deranja pe mama (cu toate că fac eforturi să evit să-mi enervez părinții în mod inutil când se poate, sunt destule situații în care pur și simplu nu am de ales). Motivul era legat mai mult de Isis însăși. Nu-i plăceau prea mult nici spațiile înguste, nici călătoriile lungi pe ocean. Știam că nu va fi deloc în apele ei până să ajungem în Egipt. Dar știam, de asemenea, că mie nu mi-ar fi fost prea bine fără ea luni în șir. Mai mult, ea avea o anumită... putere, o calitate deosebită care avea un efect ciudat asupra oamenilor, care ne putea prinde bine în timpul acestei călătorii.

Întrucât urma să mă gădesc la mii de kilometri depărtare de orice cunoscut și să mă implic în misiuni periculoase de una singură, mi se părea firesc să doresc să am măcar un aliat pe care să pot conta. Acum, serios! Mama trebuia să se considere norocoasă că nu încercasem să-l iau pe Will Lipiciosul ca tovarăș clandestin în această călătorie. Deși a fost destul de greu să strecor până și o pisică, mi-ar fi fost imposibil să iau cu mine pe furiș un băiețuș vagabond de doisprezece ani, care, pe deasupra, mai era și hoț de buzunare.

Cu un scârșnet metalic asurzitor și o ultimă zdruncinătură care-mi întoarse stomacul pe dos, trenul trase în gara din Cairo. A trebuit să-mi proptesc bine picioarele pe dușumea ca să nu fiu aruncată în față și să întind brațul ca să opresc coșul, în care se afla Isis, să nu se rostogolească pe jos. Mama, care stătea vizavi de mine, se legănă aplecându-se pe spate în timp ce trenul frâna, apoi a fost

cât pe ce să fie aruncată de pe scaun și să aterizeze cu capul la mine în poală.

Își recăpătă rapid echilibrul și-și aranjă pălăria.

– Am ajuns! zise ea voioasă.

– Am ajuns, am încuviințat eu, aranjând coșul cu grijă.

– Strânge-ți lucrurile, scumpo! Coborâm imediat.

– Da, mamă. Mi-am tras mâna afară din coșul lui Isis și am descoperit iritată că șireturile de mătase care formau mânerele poșetuței mele mi se încolăciseră din nou în jurul încheieturii. Ca să fiu cinstită, pentru mine moda este un mare mister. Cum or putea doamnele să se plimbe relaxate cu un asemenea instrument de tortură înfășurat în jurul încheieturii? Mai mult, această grozăvie îți se izbește de picior la fiecare pas. Oftând de supărare, am tras de panglicile de mătase încercând să-mi eliberez fluxul sangvin în mână.

– Ce faci acolo? mă întrebă mama.

– Încerc să îndrept nenorocirea asta! am bombănit eu, uitându-mă la poșetuța care se tot învârtea în timp ce îi îndreptam șireturile.

– Credeam că-ți place gentuța! Dacă ții bine minte, parcă ai insistat foarte mult să ți-o cumpăr.

Mi-am oprit un oftat de nemulțumire. Oare cum se face că adulții nu ratează nicio ocazie să-și aducă aminte de anumite lucruri pe care tu ai prefera să le uite?

– Da, asta s-a întâmplat înainte de a ști cât e de greu de purtat.

Eu, de fapt, vrusesem un manșon, dar, chiar și în noiembrie, în Egipt este mult prea cald pentru așa ceva. Ar fi fost o ascunzătoare nemaipomenită, unde aș fi putut

să țin strâns în mâini...

– Dă-mi-o mie! Mama întinse mâna să-mi ia poșetuța.

– Nu! Am smucit gentuța departe de mâna ei. Trebuie să exersezi, nu? Măine-poimăine nu mai sunt un copil și va trebui să știi cum să port o poșetă așa cum se cuvine. Dacă nu înveți acum, atunci când?

Mama se uită lung la mine, apoi clătină din cap.

– Bunica ta are dreptate. Chiar ești un copil ciudat.

Cuvintele ei mi se înfipseră ca un pumnal în inimă. Ciudat? Ciudat!?

Observând stupoarea care mi se citea pe figură, îmi zâmbi încercând să mă împace.

– Nu-ți face probleme, scumpo. Toți trecem prin etape ciudate ale vieții, dar le depășim în cele din urmă.

Nu m-a făcut să mă simt nici măcar o idee mai bine constatarea că mama spera, de fapt, era sigură că, atunci când voi fi mare, voi deveni o persoană diferită de cea care eram acum.

Toată bucuria și speranțele pe care mi le făcusem cu privire la această călătorie se topiră într-o clipită. O parte din mine tânjea să-i explice de ce eram așa de ciudată, dar nu cred că motivele reale ar fi făcut-o să se simtă mai bine. De fapt, e foarte probabil că m-ar expedia de urgență la un spital de boli nervoase dacă ar afla că-mi petrec cea mai mare parte a timpului neutralizând magia neagră și vrăjile străvechi de pe artefactele rare și puternice din Muzeul Legendelor și al Antichităților din Londra la a cărui conducere se află părinții mei. Sau, că investesc o cantitate enormă de energie încercând să țin la distanță anumite societăți secrete care vor să pună mâna pe arte-

factele respective și să le folosească în scopuri malefice. Nu, sunt foarte sigură că niciuna dintre aceste explicații nu i s-ar părea mamei mai puțin ciudată.

Nebănuind furtuna din sufletul meu, mama se ridică și își netezi fusta.

– Strânge-ți lucrurile, scumpo.

Din coșul de pe locul de lângă mine răzbătu încă o mieunătură înfundată.

– Lui Isis nu-i place să fie tratată ca un obiect, am precizat eu.

Mama se opri din aranjarea ținutei și mă străpunse cu una dintre privirile ei severe.

– Întrucât Isis nu a fost invitată în această călătorie, nu mă interesează câtuși de puțin ce îi place sau nu-i place. Nu-mi pune răbdarea la încercare, Theo. Deja sunt iritată din cauza întârzierilor și a drumului. Haide, vino.

Dându-mi seama că nu fusese o idee prea bună să vin în Egipt cu mama, mi-am luat geanta de voiaj într-o mână, coșul cu Isis în alta și m-am ridicat în picioare.

– Ia-ți și pălăria, îmi aminti ea, arătând spre casca de safari de pe perna locului meu. Fir-ar să fie! Mi-am lăsat geanta de voiaj din mână, mi-am îndesat pălăria pe cap, apoi mi-am ridicat din nou geanta și am urmat-o pe mama afară din compartimentul nostru și m-am înghesuit pe culoarul îngust și înțesat, cu poșetuța izbindu-mi-se de picior.

În stație, am perceput urme slabe de *heka* și de magie străveche plutind în aer, amestecate cu funinginea și aburul trenului. Am strănutat, apoi am coborât cu grijă treptele și am ajuns pe peron, greutatea din poșetuță

lovindu-mi-se de picior. Orbul lui Ra pe care-l transportam îmi aducea neîncetat aminte de scopul vizitei mele și de promisiunea pe care i-o făcusem lui Awi Bubu pe când se afla pe patul morții. (Sau când am crezut eu că se află pe patul morții; dacă aș fi știut că nu se afla, de fapt, în pragul veșniciei, nu i-aș fi făcut o asemenea promisiune.) Totuși, chiar dacă Awi Bubu supraviețuise în urma rănilor primite, nu se întremase suficient cât să poată călători el însuși în Egipt.

M-am neliniștit aducându-mi aminte de Șerpia Haosului. Au început să-mi zvâcnească umerii și să tânjesc să ajung la limanul de siguranță pe care ni-l oferea hotelul.

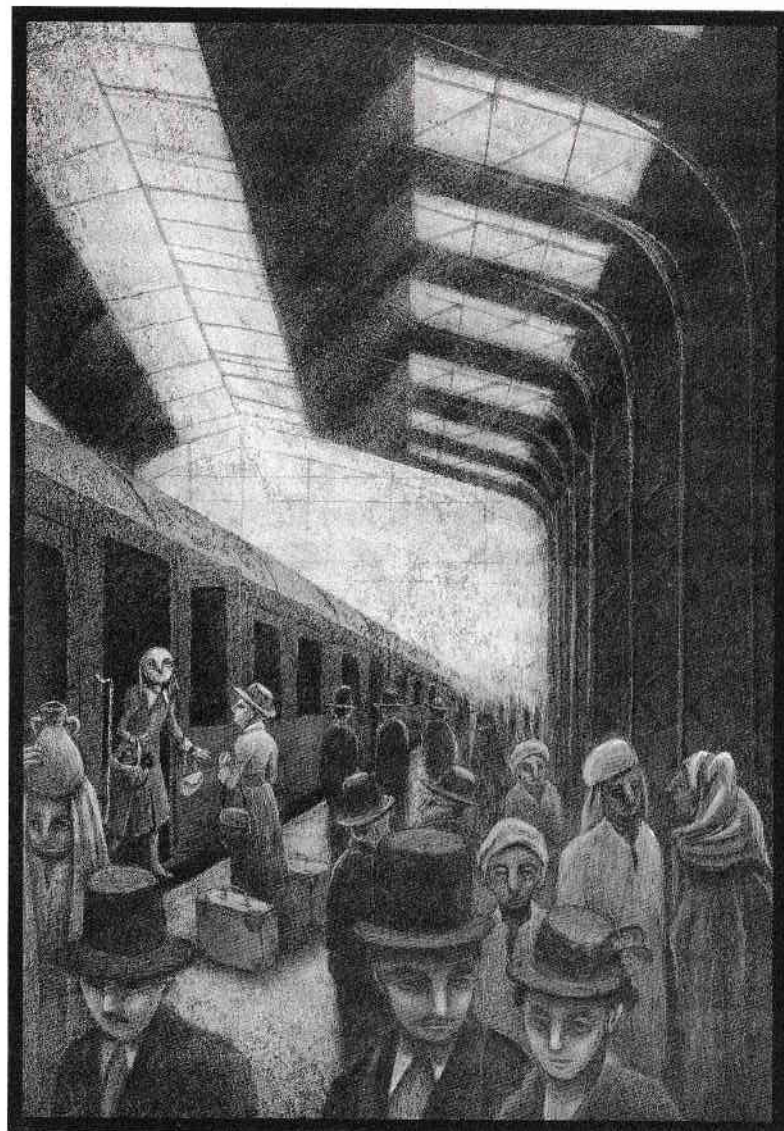
– Ne așteaptă Nabir? M-am uitat de jur împrejur prin gara aglomerată, încercând să deslușesc figura cunoscută a dragomanului mamei.

– De data asta, nu. El se află la Luxor și se ocupă de formarea echipei care va face săpăturile. Vom găsi un hamal și ne facem singure rost de un mijloc de transport până la hotel.

Ușor de zis, greu de făcut, m-am gândit eu, încercând să străbat masele compacte de oameni care forfoteau pe peron. De fapt, era un ocean de oameni. Și, cu toate că-mi aminteam că gara din Cairo era aglomerată, nu-mi aminteam să fie chiar atât de aglomerată.

– Ce caută toți oamenii aceștia aici? am întrebat eu, încercând să acopăr zumzetul asurzitor al vocilor. E vreo sărbătoare?

– Nu știi, scumpo, îmi strigă mama peste umăr, dar ține-te aproape de mine, ca să nu ne pierdem una de cealaltă.

M-am strecurat pe lângă un grup de bărbați înveșmântați în robe lungi, albe, prinși într-o ceartă aprinsă. Am fost surprinsă să-mi dau seama că-mi lipsea prezența tatei. El se pricepea foarte bine să-i facă pe oameni să se dea la o parte. Această eficiență se datora, evident, bastonului pe care-l mânuia cu o dibăcie devastatoare. Chiar și așa, nu mă așteptam să-mi lipsească așa de mult prezența lui solidă. Din nefericire, consiliul director nu-l lăsase să plece, dat fiind succesului de care se bucura expoziția curentă.

Voci străine, necunoscute se învâlmășeau în gară, pline de furie și nemulțumire. Mama își strânse geanta de voiaj cu mai multă forță și se uită peste umăr să vadă dacă mai sunt lângă ea. M-am bucurat să descopăr că nu voia să mă piardă în înghesuială, cu toată ciudățenia mea. I-am zâmbit ca s-o asigur că e totul în regulă, după care mi-am concentrat din nou atenția asupra încercării de a găsi o breșă în mulțime prin care să ne strecurăm și noi.

În clipa aceea am dat cu ochii de un bărbat ciudat, subțiratic, care se lupta să-și croiască drum prin valurile de oameni. Căuta din priviri pe cineva anume, uitându-se peste capetele celor din mulțime. M-am gândit imediat la Șerpii Haosului. M-am uitat înspre mama să văd dacă ea îl observase (sau îl recunoscuse) pe acest personaj, dar ea nu-și lua ochii de la vagonul de bagaje, temându-se ca nu cumva cuferele noastre să se facă nevăzute dacă își desprindea privirea de ele.

Omul era înalt și avea mâinile și picioarele foarte lungi. Avea părul blond, de o nuanță atât de deschisă, încât părea alb, de parcă s-ar fi decolorat cu totul la spălare.

Părea că face niște mișcări oarecum necontrolate, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva oasele nu-i încăpeau în piele.

Privirea lui scrutătoare se opri asupra noastră și în ochii se aprinse o lucire hotărâtă, așa cum se întâmplă când te fixezi asupra unei ținte.

Tocmai când dezbăteam dacă e cazul să încercăm să ne facem nevăzute din raza lui vizuală, își croi drum cu forță pe lângă o ultimă barieră de trupuri, fâșni din mulțime aidoma unui dop de plută care sare dintr-o sticlă și ateriză elegant în fața noastră.

Ochii lui de un albastru străveziu clipiră rapid în timp ce-și trăgea jacheta ca să și-o aranjeze și-și îndrepta cravata. Am văzut că pe buza de sus avea un puf de păr care se voia un fel de mustață când avea să crească. Îmi aruncă o privire scurtă, indescifrabilă, apoi se înclină în fața mamei.

– Doamna Throckmorton? întrebă el.

Mi-am încleștat mâna pe poșetută și pe geanta de voiaj.

– Da? întrebă mama cu o politețe rece.

– Sunt Jonathan Bing de la Consiliul Antichităților. Am fost trimis să vă însoțesc până la locul unde sunteți așteptată. Când am trecut pe la hotel ca să vă preiau de acolo, mi s-a spus că nu sosiserăți încă. M-am gândit că e cel mai bine să vin să văd ce se întâmplă cu trenul dumneavoastră, dat fiind evenimentul de azi, zise el arătând cu capul spre mulțimea de egipteni care forfoteau din gară.

Mama păru, evident, ușurată.

– Suntem foarte bucuroase că ați venit.

– Despre ce anume eveniment este vorba? am întrebat

eu, privind spre marginile multimii, unde un bărbat se urcase pe o ladă și li se adresa celor de față.

Privirea lui o urmări pe a mea, iar nasul i se încreți ușor de indignare.

– Partidul Naționalist. Au organizat o demonstrație ca să protesteze împotriva prezenței englezilor aici în Egipt.

– Da, desigur, ocupă foarte mult spațiu, zise mama în timp ce era îmbrâncită, fiind cât pe ce să se prăbușească, dacă nu s-ar fi oprit în mine. Ați fi amabil să mă ajutați? Mama îi întinse valijoara ei pe care o avusese în compartiment, apoi mă apucă strâns de cot.

Am simțit că mă relaxez oarecum și, deodată, masele forfotitoare de oameni deveniră mai puțin amenințătoare.

Apucând valijoara mamei, domnul Bing începu să se folosească de ea ca de un berbec de asediu cu care-și croi o cărare prin mulțime. Noi îl urmam recunoscătoare.

La început, Bing n-a avut prea mare succes în penetrarea zidului solid de trupuri. Am fost curând înconjurată de robe negre și capete înfășurate în turbane. Dacă n-aș fi simțit mâna mamei care mă ținea apăsă, mă tem că aș fi intrat în panică.

Bărbatul care vorbea de pe ladă se dezlănțui cu un nou torent de vorbe, iar mulțimea izbucni în ovații și se repezi înaintea, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, purtați de un val de bucurie. Și noi trei am fost purtați de șuvoiul de trupuri în aceeași direcție.

– Ce spune? I-am întrebat eu pe Bing, aproape țipând ca să mă fac auzită.

– Nimic bun, strigă el ca răspuns. M-am încruntat. Era genul de adult care-mi displăcea cel mai mult, cel care

consideră că un copil nu are dreptul să afle prea multe.

Un bărbat înalt, cu barbă, se ciocni de mine, dislocând mâna mamei de pe cotul meu. Câteva secunde mai târziu, marea de necunoscuți se închise în jurul meu, așa că nu mai zăream nici măcar o urmă din costumul de călătorie roz pudrat al mamei sau din liniile elegante ale redingotei domnului Bing. Am simțit că o mână hotărâtă mi se încleștează pe braț. Haosul, mi-am zis eu, simțind un val cald de panică. Mi-am înghițit un țipăt și am încercat să mă smulg din strânsoare.

Mâna se încleștă și mai strâns.

– Pe aici! strigă el. E Bing, mi-am zis eu. Și am avut dreptate. L-am lăsat să mă tragă după el, străpungând zidul de trupuri până ce, în cele din urmă, ajunserăm de cealaltă parte. Am văzut că mama ne aștepta, așa că m-am îndreptat spre ea, dar am simțit o apăsare pe umăr care mă trase înapoi.

– Ce e? I-am întrebat pe Bing.

– Wigmere, răspunse el din colțul gurii. M-a trimis Wigmere.

M-am oprit brusc, mai-mai să-mi pierd echilibrul, la auzul numelui șefului Păzitorilor Aleși.

– Serios?

El dădu din cap în semn de încuviințare și-și îndreptă din nou atenția asupra mamei, făcându-i semn cu mâna ca s-o înștiințeze că mă găsisse. Era pentru prima oară când mă relaxam după ce mă dădusem jos din tren. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Wigmere avea să se asigure că voi beneficia de ajutor aici în Cairo, mai ales că purtam povara unei asemenea misiuni.

Domnul Bing mă duse la mama, apoi înfruntă încă o dată mulțimea ca să ne supravegheze bagajele.

În afara gării, mirosul vrăjilor era mai puternic, amestecându-se cu fierbințeala aerului, cu praful și cu un iz de... animal. M-am întors și am dat cu ochii de o mică turmă de măgari însoțită de păzitorii lor care așteptau în apropiere. Asta era: mirosul de măgar.

În cele din urmă, ne-au fost aduse toate bagajele, iar noi ne-am urcat alături de ele într-o cărucioară. Vizitiul smuci frâiele și vehiculul se puse în mișcare.

Străzile orașului Cairo arătau întocmai ca la prima mea vizită. În cea mai mare parte. Erau străjuite de o parte și de alta de case înalte și înguste. Etajul al doilea și etajul al treilea al fiecăreia dintre aceste case ieșeau din planul clădirii, fiind suspendate deasupra străzii. Ferestrele erau împodobite cu o dantelărie sofisticată de lemn care aducea cu dantela exotică. Și ce culori! Violet, vișetiu, oliv, piersiciu și stacojiu, străfulgerate din când în când de o undă de argintiu sau arămiu. Era ca și cum cineva ar fi răsturnat paleta de culori a unui pictor în nisip. Chiar și așa, aveam senzația că umbrele erau mai întunecate, mai adânci și mai amenințătoare decât la ultima mea vizită.

Îi studiam cu atenție pe oamenii de pe stradă, egipteni desculți în tunici zdrențuite de bumbac, beduini în robe ample, unduitoare, oameni cu vază purtând fesuri roșii, încercând să disting dacă ar fi apărut vreunul din Șerpii Haosului, dar niciunul dintre trecători nu atrăgea în niciun fel atenția.

Când, într-un final, dădurăm cu ochii de hotel, oftatul meu de ușurare fu iute curmat de un roi de vânzători și negustori ambulănți ce tăbărâră asupra trăsucii noastre asemenea uneia dintre cele zece urgii care s-au abătut asupra Egiptului. Ne îmbulzeau din toate părțile, încercând să ne vândă bice, pliciuri pentru muște, pălării căptușite cu plută sau evantaie realizate de artizanii locali. Unul dintre ei căra un băț uriaș de care erau agățați o sumedenie de pantofi și mai că ne pocni cu prăjina în timp ce ne prezenta mărfurile.

Portarul hotelului, un individ uriaș, mătăhălos, își croi drum prin marea de trupuri, măturându-i din calea noastră de parcă ar fi curățat firimiturile de pe o masă. Ajunse la trăsucă noastră și ne făcu suficient loc cât să putem să coborâm. Apoi el și domnul Bing ne flancară și ne conduseră în siguranță spre holul hotelului. Liniștea răcoroasă era ca un balsam pentru sufletele noastre hăituite de vacarmul dimineții.

Au fost trimiși hamali care să ne preia cuferele și am fost conduse fără întârziere în camerele noastre. Domnul Bing se oferă să ne aștepte la parter în timp ce noi ne îmborsăvim după călătorie, ca să ne conducă apoi la sediul Consiliului Antichităților.

– Să nu întârzi prea mult, Theodosia, zise mama, când ajunserăm în apartamentul nostru. Trebuie să ne întâlnim cu domnul Bing într-un sfert de oră. Nu vreau să-l fac pe domnul Maspero să mă aștepte mai mult decât trebuie.

– Da, mamă, am răspuns eu, apoi am înaintat pe coridor, cu genuța lovindu-mi-se de picior, spre camera unde îmi lăsase hamalul cuferele. Am împins ușa cu vârful

botinei ca s-o închid, apoi am pus geanta de voiaj și coșul pe dușumea. Am îngenuncheat ca să deschid coșul de nuiele.

– Am ajuns, i-am spus eu lui Isis. Poți ieși acum.

De îndată ce am dat la o parte capacul coșului, Isis țâșni afară ca un fulger negru. Se furișă prin cameră, oprindu-se să adulmece ici și colo, ca și cum ar fi vrut să evalueze dacă locul respectiv îi era pe plac.

În timp ce ea era în plin proces de evaluare, am scotocit prin cufărul de călătorie, căutând cea mai puțin mototolită rochiță. Rochia de tafta de culoare caramel părea că își menținuse cel mai bine forma pe durata călătoriei, așa că am scos-o și am scuturat-o, încercând să-i îndrept cutele. Până să termin eu această acțiune, Isis era din nou lângă mine, frecându-și căpșorul de gleznele mele.

– Deci te declari satisfăcută? am întrebat-o eu.

Ea răspunse printr-un miorlăit, iar eu m-am aplecat să o scarpin între urechi. Se feri de mâna mea, mieună din nou, de data aceasta îndreptându-se cu pași elastici spre fereastră.

– Desigur, am zis eu, îngrozită că nu mă gândisem mai de mult la acest lucru. Cred că ești disperată să te duci pe afară. M-am apropiat zorită de geam și am constatat cu bucurie că dădea spre o grădină. Dar, te rog, grăbește-te! i-am zis. Am nevoie să stai de pază cât voi lipsi.

Isis scoase un tril miorlăit în semn că a înțeles, apoi sări afară și se făcu nevăzută printre tufișuri.

Mi-am scos rochia care deja se murdărise în timpul călătoriei și m-am apucat să mă spăl de praful care mi se adunase pe față, gât și brațe. Odată împrospătată, m-am

uitat în oglindă, căutând vreun semn care să anunțe că ochii mei ar fi prins vreo nuanță de căprui, precum ochii mamei, dar nu se vedea nimic de felul acesta. Și nici nu se albăstriseră nici măcar o idee, ca să înceapă să semene cu ai tatei. Își păstrau culoarea mlăștinie, care nu semăna câtuși de puțin cu nuanța ochilor vreunui membru al familiei mele.

Răspunsuri, mi-am promis eu însămi. Voi afla răspunsuri în această călătorie. Acesta era celălalt motiv pentru care fusesem de acord să mă țin de promisiunea făcută lui Awi Bubu.

M-am întors lângă pat și mi-am tras pe mine rochița curată. Am încercat din răspuțeri să găsesc o metodă prin care să pot duce cu mine o tăbliță de două kilograme și ceva fără să atrag atenția, dar mi-am dat seama că este imposibil. Eram nevoită să las tăblița unde se afla acum. Am avut grijă să nu-mi permit să-mi concentrez gândurile asupra locului unde o ascunsesem, ca nu cumva cineva care se pricepea la magia egipteană să poată să-mi smulgă această informație din minte.

Tocmai când terminasem să-mi aranjez părul, Isis apăru pe pervazul ferestrei.

– La țanc! A, ce ai acolo? Ceva mic se zbătea între fălcile ei. M-am dus repede să închid geamul și să-l încui cu grijă.

– Theo! Ești gata? am auzit-o pe mama strigându-mă.

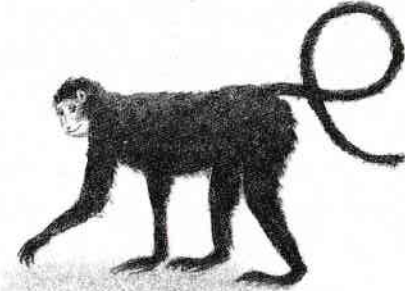
– Imediat, i-am răspuns eu. M-am întors spre Isis. Să nu lași pe nimeni să se apropie de comoara noastră. Mă bazez pe tine.

Ea scoase un mârâit gutural, se duse la coșul ei, sări

înăuntru și începu să-și crăntăne prada.

— Poftă bună! Am aruncat o privire spre poșetuța pe care o lăsasem pe pat. Mi-a trecut prin minte o clipă s-o ascund într-un sertar, dar, până și cel mai neexperimentat hoț ar fi fost atras de un asemenea obiect. Nu, era clar că e mai bine s-o iau cu mine. Oftând, mi-am strecurat blestemăția de accesoriu pe încheietură și am pornit în căutarea mamei și a domnului Bing.

CAPITOLUL DOI
MAMA TUTUROR MUZEELOR

VI S-A ÎNTÂMPLAT VREODATĂ să primiți un măr apetisant, lucios și promițător și, atunci când mușcați din el, să dați de un miez viermănos și putred? Dacă da, atunci veți înțelege sentimentul pe care l-am avut când am pus pentru prima oară piciorul în Muzeul Egiptean.

Era o clădire mare, impresionantă, plină de sute, dacă nu de mii, de exponate antice pe care n-aveam cum să le văd nicăieri în altă parte. Totuși, când am pășit înăuntru, forța magiei negre, *heka*, și spiritele morților, *mut*, care pluteau în aer, aproape că m-au doborât la pământ. Mai precis, chiar m-am împiedicat din cauza poverii vrăjilor